

Άρθρο κ. Χρήστου Ιωάννου στην Ημερησία, 10-2-2016

Δύο χρήσιμες αρχές για το ασφαλιστικό

Χρήστος Α. Ιωάννου
christoaiouannou.blogspot.com

Η ιστορία του ελληνικού ασφαλιστικού «συστήματος» - που το έχουμε περιγράψει και ως «κουρελού»- είναι μακρά και σε λίγα χρόνια θα συμπληρώσει εκατονταετία. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, πριν την χρεοκοπία του 2009-2010 αλλά και μετά από αυτήν, το ελληνικό ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό κινείται από «μεταρρύθμιση» σε «μεταρρύθμιση», χωρίς ωστόσο αυτές είτε να έχουν καταφέρει να αποτρέψουν την μεγαλειώδη συμβολή του στην ελληνική δημοσιονομική χρεοκοπία - πτώχευση, είτε να έχουν οδηγήσει προς ένα ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό δίκαιο και βιώσιμο.

Το χρεοκοπημένο ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό, η «κουρελού», είναι προϊόν κυρίως των εγχωρίων πολλαπλών και αλληπάλληλων πελατειακών επιρροών, στο έδαφος αρχικά φιλόδοξων διεθνών επιδράσεων, ή «αντιγραφών», από συστήματα όπως το αμερικανικό και το γερμανικό της δεκαετίας του 1930 όταν ιδρύθηκε το ΙΚΑ, το βρετανικό του 1950-60 όταν ιδρύθηκε ο ΟΓΑ, το γαλλικό για την επικουρική (ETAM) που εισήχθη το 1983, κ.ο.κ. Όλα αυτά, με την αλληλουχία των πολλαπλών ατελών «μεταρρυθμίσεων» μορφοποιούνται στο σημερινό ασφαλιστικό-συνιστώσα της χρεοκοπίας.

Όπως εύστοχα σημείωνε ο Κωνσταντίνος Κρεμαλής σε εισήγησή του στα πλαίσια της τελευταίας «Επιτροπής του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την πρόταση ενός νέου ασφαλιστικού συστήματος» (Οκτώβριος 2015), το έργο της οποίας απερρίφθη - μετ' επιainων, «δεν υπήρξε ποτέ, στην κυριολεξία, ένα «ελληνικό σύστημα» κοινωνικής ασφάλισης».

Στον δρόμο λοιπόν προς ένα «ελληνικό σύστημα» κοινωνικής ασφάλισης, από την νέα συζητούμενη μεταρρύθμιση, ανεξαρτήτως της έκβασής της, καλόν θα είναι να κρατήσουμε δύο θεμελιακές αρχές και επιλογές, και να μην οδηγηθούμε, όπως τόσες φορές στο παρελθόν, σε καταστροφή και φθορά ορθών ιδεών και επιλογών, λόγω των συμπαρομαρτούντων.

Η πρώτη αφορά την αρχή και την επιλογή ότι για τον προσδιορισμό των συντάξιμων αποδοχών κάθε ασφαλισμένου θα πρέπει να υπολογίζεται ολόκληρος ο εργασιακός βίος του ασφαλισμένου και οι εισφορές που αυτός (και οι εργοδότες του) κατέβαλε για την δημιουργία, συσσώρευση και αναπαραγωγή του (δημόσιου) ασφαλιστικού κεφαλαίου. Το μοντέλο π.χ. του καθορισμού των συντάξιμων αποδοχών με επιλογή των καλύτερων πέντε ετών από τα τελευταία δέκα, βάσει του οποίου λειτουργούσε μέχρι τώρα το συνταξιοδοτικό σύστημα, για τους απασχολούμενους στον ιδιωτικό τομέα και υποψήφιους τα επόμενα χρόνια να συνταξιοδοτηθούν, κατέρρευσε: ήδη οι αμοιβές τους, κατά μέσο όρο, είναι μειωμένες για έβδομο χρόνο - και δεν προβλέπεται να επανέλθουν στα επίπεδα του 2010.

Η δεύτερη αφορά την αρχή και την επιλογή του επανυπολογισμού όλων των καταβαλλομένων συντάξεων με ενιαίους κανόνες. Ακόμη και ως άσκηση συγκριτικής αξιολόγησης, ο υπολογισμός με ενιαίους κανόνες για όλους τους εργαζομένους στον ιδιωτικό και τον δημόσιο τομέα, των συνταξιοδοτικών παροχών που θα δικαιούνταν βάσει αυτών των ενιαίων κανόνων, είναι μία προϋπόθεση αυτογνωσίας και προσανατολισμού προς την κοινωνική δικαιοσύνη, σε ευθεία αντίθεση με τις διευθετήσεις του πελατειακού κράτους στον προνομιακό γι αυτό τομέα του ασφαλιστικού-«κουρελού». Διότι, ως γνωστόν, όλοι οι Έλληνες πολίτες είναι ίσοι έναντι του νόμου, αλλά αυτό δεν ισχύει για τους ίδιους πολίτες έναντι του ασφαλιστικού νόμου!